

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΛΑΞΕ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑ ΣΕ 42 ΗΜΕΡΕΣ

ΒΙΚΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Κάν' το να συμβεί
ΤΩΡΑ!

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτογνωσίας που κρατάτε αυτή τη στιγμή στα χέρια σας μπορεί να αποδειχτεί το πολυτιμότερο δώρο που έχετε κάνει ποτέ στον εαυτό σας! Και ξέρετε γιατί; Επειδή θα σας βοηθήσει να ανακαλύψετε τόσο πολλά πράγματα για εσάς τους ίδιους, που ούτε καν τα φανταζόσασταν, αλλά και επειδή απευθύνεται άμεσα στη δύναμη που όλοι κρύβουμε μέσα μας και η οποία είναι ικανή να επιτελέσει αληθινά θαύματα στη ζωή μας!

Αυτό βέβαια είναι κάτι που μπορείτε να το διαπιστώσετε οι ίδιοι. Άλλωστε, και η δική μου άποψη βασίζεται στην προσωπική μου εμπειρία από την αξιοποίηση των γνώσεων που περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο, σε συνδυασμό με την εφαρμογή των κατάλληλων βιωματικών τεχνικών που το συνοδεύουν.

Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να σας εκμυστηρευτώ κάτι που για εμένα έχει μεγάλη συναισθηματική αξία, αλλά αποτέλεσε και την αφορμή για να ασχοληθώ με τη δημιουργία

αυτού του βιβλίου. Η ιδέα προέκυψε κατά τη διάρκεια της συμμετοχής μου σε μια σειρά βιωματικών σεμιναρίων αυτογνωσίας του life coach Χάρη Παπαδόπουλου, οπότε και άρχισα να επαναπροσεγγίζω τον εαυτό μου... ώσπου κάποια στιγμή κατάφερα να «συναντήσω» μέσα μου το μικρό κορίτσι που ήμουν κάποτε. Αυτή τη στιγμή δεν πρόκειται να την ξεχάσω ποτέ, καθώς ένιωσα να με πλημμυρίζει μια βαθιά συγκίνηση αλλά ταυτόχρονα και μια μεγάλη δύναμη, την οποία, κατά έναν εντελώς απρόσμενο τρόπο, φαινόταν να μου χαρίζει εκείνο το χαμογελαστό κορίτσι, εκείνο το κομμάτι του εαυτού μου που μου υπενθύμισε πόσο πολύ πίστευε σ' εμένα.

Και ξέρετε τι άρχισα να συνειδητοποιώ ολοένα περισσότερο; Ότι μεταξύ των παιδιών που όλοι ήμασταν κάποτε και των ενηλίκων που είμαστε τώρα, δεν είναι τα χρόνια εκείνα που στην πραγματικότητα μεσολάβησαν και μας απομάκρυναν, αλλά οι κάθε λογής περιορισμοί τους οποίους αφήσαμε να καθορίσουν από ένα σημείο και μετά τη ζωή μας. Έτσι, αρχίσαμε να χάνουμε την αληθινή πίστη στον εαυτό μας αλλά και στην ίδια τη ζωή, ακριβώς επειδή απομακρυνθήκαμε από αυτό που πιστεύαμε κάποτε ως παιδιά: ότι όλα μπορούν να γίνουν!

Από τη στιγμή που το συνειδητοποίησα αυτό άρχισε να δημιουργείται μέσα μου η έντονη επιθυμία να μπορούσα με κάποιον τρόπο, να είχα τη δύναμη, να βοηθήσω πέρα από τον εαυτό μου και άλλους ανθρώπους να δουν την πραγματικότητα έτσι όπως αληθινά είναι και όχι με τις στρεβλώσεις με τις οποίες όλοι μας λίγο πολύ μάθαμε να τη βλέπουμε. Ένωθα μάλιστα πως αυτό ήταν ειδικότερα ένα χρέος μου όχι μόνο, ως μητέρα, προς τα δικά μου παιδιά, τους δυο αγαπημένους μου γιους, αλλά και προς όλα τα νέα παιδιά που χρειάζεται να πιστέψουν αληθινά στη ζωή και στη δύναμή τους.

Έτσι, λοιπόν, σε συνεργασία με τον Χάρη Παπαδόπουλο, δημιουργήθηκε το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, στις σελίδες του οποίου θα βρείτε όλα τα απαραίτητα εργαλεία που μπορείτε να αξιοποιήσετε με απλό και εξαιρετικά αποτελεσματικό τρόπο, ώστε να πραγματοποιήσετε όλα εκείνα που επιθυμείτε, κάνοντάς τα να αρχίσουν να συμβαίνουν τώρα...

Με εκτίμηση
Βίκυ Χατζηβασιλείου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΟΠΑΔΙΑ
«ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ»
ΜΕΣΑ ΜΑΣ

An abstract graphic design featuring a large, light grey background. On the left side, there is a white, irregular shape that resembles a stylized letter 'L' or a vertical bar with a top-right corner cut off. A smaller, solid grey vertical bar is positioned to the left of the white shape, partially overlapping its left edge.

Η δύναμη της
βολικής συνήθειας

Πάντοτε μου άρεσε να ακούω ιστορίες. Ίσως γιατί σε όλες τις ιστορίες υπάρχουν πράγματα που νιώθεις πως έχουν να σου πουν κάτι, να σου ψιθυρίσουν μια αλήθεια που με κάποιον τρόπο φαίνεται να σε αφορά. Έτσι, σκέφτηκα πως το καλύτερο θα ήταν να ξεκινήσουμε αυτό το βιωματικό ταξίδι αυτογνωσίας με μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία που είχα την ευκαιρία να ακούσω κάποτε. Πρόκειται για μια ιστορία που μοιάζει με παραμύθι. Ξεκινά σαν παραμύθι, μόνο που, όπως θα διαπιστώσετε στην εξέλιξή της, αυτή η ιστορία κρύβει μια μεγάλη αλήθεια...

Μια φορά κι έναν καιρό, λοιπόν, ήταν ένας σοφός δάσκαλος που ήθελε να διδάξει στον μαθητή του τα μυστικά της ευτυχισμένης ζωής. Στο πρώτο μάθημα που έκαναν τους απασχόλησε το εξής ερώτημα:

Γιατί τόσο πολλοί άνθρωποι ζουν μέτριες, συνηθισμένες και απόλυτα προβλέψιμες ζωές;

Για ποιον λόγο ζουν απορροφημένοι αλλά ταυτόχρονα και εγκλωβισμένοι σε μια ρουτίνα, που με τον καιρό μάλιστα τη συνηθίζουν τόσο πολύ ώστε να τους γίνεται πλέον απαραίτητη; Ο χρόνος κυλά, η ίδια η ζωή τους κυλά και τίποτα δεν αλλάζει. Τίποτα δεν φαίνεται ικανό να αλλάξει.

Ο σοφός δάσκαλος είχε πάντα μια αρχή. Ήθελε εκείνο το οποίο διδάσκει να το αποδεικνύει στην πράξη, γιατί γνώριζε καλά ότι μόνο η βιωματική γνώση μπορεί να είναι αληθινά αποτελεσματική. Έτσι, λοιπόν, ζήτησε από τον μαθητή του να τον ακολουθήσει σε ένα ταξίδι στην ελληνική περιφέρεια. Ο μαθητής δέχτηκε με χαρά και την επόμενη κιάλας μέρα οι δυο τους βρέθηκαν σε ένα άγονο ορεινό χωριό της Αρκαδίας. Αφού εξασφάλισαν τη διαμονή τους σε ένα παλιό πέτρινο σπιτάκι, έκαναν μια βόλτα στο χωριό. Η γενική εικόνα ήταν αποκαρδιωτική, καθώς παντού μπορούσε κάποιος να διακρίνει τα σημάδια της ανέχειας και της εγκατάλειψης. Είχε ήδη αρχίσει να σουρουπώνει και το φως της ημέρας, που ολοένα λιγόστευε, τύλιγε με μια ακόμα πιο μελαγχολική σκιά όλη την περιοχή.

Ο μαθητής είχε παραξενευτεί. Σε τι θα τους χρησίμευε η επίσκεψή τους σε αυτόν τον τόπο; Επέλεξε πάντως να μην πει τίποτα. Ακολουθούσε σιωπηλός τον δάσκαλο, όταν, κάποια στιγμή, τον είδε να κοντοστέκεται έξω από το πιο φτωχικό σπίτι του χωριού, που παρουσίαζε μια εικόνα εγκατάλειψης. Ωστόσο, από τα κουφωτά παραθυρόφυλλα αχνόφεγγε λιγοστό φως στο εσωτερικό του.

Ο δάσκαλος πλησίασε τη σιδερένια πόρτα της εισόδου και χτύπησε ελαφρά το ραγισμένο τζάμι της. Λίγες στιγμές αργότερα, άρχισαν να ακούγονται από το εσωτερικό του σπιτιού όλο και πιο έντονα κάποια συρτά βήματα. Μόλις η πόρτα άνοιξε, εμφανίστηκε μπροστά στους δύο άνδρες μια αδύνατη, καταπονημένη ηλικιωμένη γυναίκα. Ήταν μαυροφορεμένη, και στις βαθιές ρυτίδες του προσώπου της φαινόταν να έχουν χαραχτεί οι μνήμες μιας ζωής γεμάτης δυστυχία. Η μόνη ζωνρή ένδειξη σ' αυτό το πρόσωπο ήταν τα μάτια, που επέμεναν να διατηρούν μέσα τους έστω και μια θαμπή φλόγα.

Η γυναίκα αυτή ήταν η γιαγιά Σταυρούλα, που μόλις αντίκρισε τους δύο αγνώστους τους κοίταξε αρχικά με κάποια επιφύλαξη. Τους ρώτησε τι ήθελαν ενώ παράλληλα τους περιεργαζόταν με έκδηλη περιέργεια αλλά και καχυποψία μαζί.

Ο δάσκαλος της απάντησε πως είχαν έρθει από την Αθήνα και πως ήθελαν να μάθουν για τη ζωή στο χωριό.

«Τι ζωή να έχουμε εμείς εδώ; Φτώχεια έχουμε μόνο και βάσανα!» αποκρίθηκε εκείνη. Η ηλικιωμένη γυναίκα ζούσε στο μικρό αυτό σπίτι μαζί με τις δύο κόρες της: τη Σοφία (που η γιαγιά Σταυρούλα επέμενε να τονίζει το όνομά της στη λήγουσα, φωνάζοντάς τη Σοφιά) και τη Χρυσούλα.

Τη στιγμή εκείνη, φάνηκε στην πόρτα η μικρότερη κόρη της, η Χρυσούλα. Φιλόξενη καθώς ήταν, προσκάλεσε τους δυο ξένους να περάσουν μέσα στο σπίτι που αχνοφωτιζόταν από μια λάμπα πετρελαίου, η οποία μόλις που άναβε. Καθώς οι δύο άνδρες προχώρησαν στο δωμάτιο, συνάντησαν και την αδελφή της Χρυσούλας, τη Σοφία, που καθόταν σε μια ψάθινη καρέκλα και έραβε ένα ρούχο.

«Σοφία, άσε τώρα το ράψιμο, θα χαλάσεις τα μάτια σου. Το κάνεις αύριο, με το φως της μέρας. Τώρα έχουμε ξένους», της είπε επιτακτικά η γιαγιά Σταυρούλα, φανερώνοντας την κάπως αυταρχική ιδιοσυγκρασία της.

Η κοπέλα, μόλις είδε τους επισκέπτες, σηκώθηκε αμέσως από τη θέση της. Οι τρεις γυναίκες φαίνονταν πολύ ταλαιπωρημένες. Εκείνο όμως που έκανε μεγαλύτερη

εντύπωση στον μαθητή ήταν ότι έδειχναν και οι τρεις να είναι συμβιβασμένες με τη δυστυχία τους. Σαν να είχαν πάρει μια απόφαση πως δεν είχαν λόγο να ελπίζουν σε οτιδήποτε.

Η Χρυσούλα προθυμοποιήθηκε να προσφέρουν από ένα φλιτζάνι γάλα στους επισκέπτες. Την ευγενική άρνηση των δύο ανδρών ωστόσο έδειξε να τη δέχεται με ανακούφιση η γιαγιά Σταυρούλα που, απ' ό,τι φαινόταν, είχε μάθει να υπολογίζει τα πάντα. Ο δάσκαλος άρχισε τότε να ρωτά τις τρεις γυναίκες πώς περνούσαν τη ζωή τους στο χωριό, πώς ήταν η καθημερινότητά τους, ποιες ήταν οι ασχολίες τους.

Όπως προέκυψε από τις απαντήσεις που του έδωσαν, η μόνη περιουσία των τριών αυτών γυναικών ήταν τα ζώα τους: δύο γίδες και τρία κατσικάκια, που τα είχαν στο κατώ του σπιτιού. Από αυτά τα ζώα εξαρτιόταν η επιβίωσή τους και γύρω από αυτά περιστρεφόταν η καθημερινότητά τους. Κάθε πρωί, η μία από τις δύο αδελφές έπαιρνε τα ζώα και τα πήγαινε για βοσκή, τα πότιζε, τα έδενε να μη φύγουν και, αργά το απόγευμα, τα οδηγούσε και πάλι στο κατώ του σπιτιού και τα άρμεγε. Το γάλα που συγκέντρωναν το αξιοποιούσαν με κάθε τρόπο, καθώς αποτελούσε το βασικό είδος διατροφής τους.

Αυτό το γάλα έπιναν, αυτό έπηζαν και το έκαναν τυρί, με αυτό έφτιαχναν τραχανά και χυλοπίτες. Με λίγα λόγια, οι δύο γίδες και τα τρία κατσικάκια προστάτευαν την τριμελή αυτή οικογένεια από την έσχατη ένδεια.

Αφού, λοιπόν, έμαθε όλα όσα ήθελε ο δάσκαλος, ευχαρίστησε για τη φιλοξενία τους τις τρεις γυναίκες και αποχώρησε από το σπίτι τους μαζί με τον μαθητή του. Οι δυο τους επέστρεψαν στο κατάλυμά τους για να περάσουν τη βραδιά.

Το επόμενο πρωί, ο δάσκαλος ξύπνησε τον μαθητή του πολύ νωρίς. Μια ώρα πριν από το χάραμα. Του ζήτησε απλώς να τον ακολουθήσει, χωρίς να του εξηγήσει τίποτα περισσότερο. Σύντομα ο μαθητής κατάλαβε από τη διαδρομή που έκαναν ότι κατευθύνονταν και πάλι στο σπίτι των τριών γυναικών. Μόνο που αυτή τη φορά ο δάσκαλος οδήγησε τον μαθητή στο κατώι, εκεί που βρίσκονταν τα ζώα της οικογένειας. Εκείνος τότε απόρησε και ρώτησε τον δάσκαλο τι δουλειά είχαν εκεί. Δεν έλαβε όμως καμιά απάντηση. Έβλεπε μόνο τον δάσκαλο να κατευθύνεται προς τα ζώα, τα οποία –προς μεγάλη έκπληξη του μαθητή– παρέμεναν ήρεμα, λες και ο συγκεκριμένος άνθρωπος ήταν μια οικεία παρουσία που αναγνώριζαν.

Ο μαθητής κοιτούσε αποσβολωμένος τον δάσκαλο να πλησιάζει τις δύο γίδες και τα τρία κατσικάκια. Εκείνη τη στιγμή, στην έκφραση του προσώπου του καθρεφτιζόταν ένας τόσο απερίσπαστος συνδυασμός τρυφερότητας και καλοσύνης, που ο μαθητής αντίκριζε για πρώτη φορά. Τα είχε χαμένα. Δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Το μόνο που είχε τη δύναμη να κάνει ήταν να παρατηρεί ό,τι συνέβαινε μπροστά στα μάτια του.

Είδε, λοιπόν, τα ζώα να πηγαίνουν δίπλα στον δάσκαλο, και εκείνος άρχισε να τα χαϊδεύει, εξακολουθώντας να τα κοιτάζει με μια στοργή που συγκίνησε τον μαθητή. Στη συνέχεια, ο δάσκαλος άρχισε να αγκαλιάζει τρυφερά ένα ένα τα ζώα και να τα απελευθερώνει από την υλική διάσταση της ζωής...

Ο μαθητής ήταν συγκλονισμένος. Μοίραζε το βλέμμα του μεταξύ του δασκάλου και των άψυχων ζώων που κείτονταν δίπλα του. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί είχε γίνει αυτό. Και ύστερα ήταν και το άλλο. Πώς θα επιβίωνε τώρα η γιαγιά Σταυρούλα με τις δυο της κόρες, έχοντας χάσει τον βασικό πόρο ζωής τους;

Οι απορίες ωστόσο του μαθητή έμειναν μετέωρες καθώς ο δάσκαλος, που είχε αντιληφθεί την αγωνία του, γύρισε προς

το μέρος του, τον κοίταξε με εκείνη τη γνώριμη ηρεμία που χαρακτήριζε πάντα την έκφρασή του και περιορίστηκε μόνο να του πει: «Έχε υπομονή».

Στη συνέχεια, οι δυο τους αναχώρησαν από το χωριό και επέστρεψαν στην Αθήνα, χωρίς ωστόσο ο δάσκαλος να σχολιάσει τίποτε από αυτά που είχαν συμβεί.

Πέρασε καιρός από τότε. Δυο ολόκληρα χρόνια. Μια μέρα, ο δάσκαλος ζήτησε από τον μαθητή του να επιστρέψουν στο συγκεκριμένο χωριό της Αρκαδίας και να επισκεφτούν το σπίτι της γιαγιάς Σταυρούλας. Εκείνος φυσικά δέχτηκε, έχοντας μεγάλη περιέργεια να μάθει πώς είχαν εξελιχθεί τα πράγματα στις ζωές των τριών γυναικών.

Όταν έφτασαν έξω από το συγκεκριμένο σπίτι, αντίκρισαν μια εντελώς διαφορετική εικόνα από εκείνη που είχαν δει την πρώτη φορά. Ο δάσκαλος δεν αντέδρασε. Ο μαθητής όμως σχεδόν δυσκολεύτηκε να το αναγνωρίσει. Το σπίτι φαινόταν ανακαινισμένο, οι εξωτερικές φθορές στους τοίχους είχαν αποκατασταθεί πλήρως ενώ είχαν τοποθετηθεί νέα κουφώματα. Η πρώτη σκέψη που πέρασε από το μυαλό του ήταν ότι, προφανώς, οι τρεις γυναίκες δεν είχαν μπορέσει να επιβιώσουν εκεί μετά την απώλεια των ζώων τους και είχαν πουλήσει το σπίτι, το οποίο είχε περάσει σε νέα ιδιοκτησία.

Ο δάσκαλος χτύπησε τότε την πόρτα. Ύστερα από λίγο ο μαθητής αντίκρισε με έκπληξη τη γιαγιά Σταυρούλα, η οποία, παραδόξως, ήταν επίσης πολύ διαφορετική. Αυτή τη φορά τα ρούχα της φαίνονταν καινούρια και η ίδια ήταν χαμογελαστή και περιποιημένη. Ο μαθητής τα είχε χαμένα. Αναρωτιόταν τι είχε συμβεί. Θύμισε τότε στη γιαγιά πως πριν από δυο χρόνια τις είχαν επισκεφτεί μαζί με τον δάσκαλο, που τώρα την κοιτούσε με ένα αχνό χαμόγελο. Εκείνη τους θυμήθηκε και τους προσκάλεσε μέσα στο σπίτι. Ο μαθητής κοίταζε ξαφνιασμένος γύρω του. Οι τοίχοι ήταν ασπρισμένοι, το μεγάλο δωμάτιο είχε και άλλα έπιπλα, ενώ το στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο ήταν στρωμένο με ένα όμορφο τραπεζομάντιλο και υπήρχε πάνω του μια πιατέλα με αρκετά καλούδια.

Η γιαγιά Σταυρούλα άρχισε να τους διηγείται τι ακριβώς είχε συμβεί στο διάστημα που είχε μεσολαβήσει μετά την πρώτη τους επίσκεψη: Όταν το επόμενο πρωί η Χρυσούλα πήγε στο κατώ να πάρει τα ζώα για να τα πάει για βοσκή, τα είδε να κείτονται άψυχα και έβαλε τις φωνές. Η Σοφία και η γιαγιά Σταυρούλα έτρεξαν αμέσως στο κατώ να δουν τι είχε γίνει. Το θέαμα ήταν αποκαρδιωτικό. Οι τρεις γυναίκες δεν μπορούσαν να διανοηθούν πώς είχε συμβεί κάτι τέτοιο.

Άρχισαν να θρηνούν, όχι μόνο για τα ζώα αλλά και για τις δικές τους πλέον ζωές. Έπρεπε να συμβιβαστούν με το γεγονός ότι δεν είχαν πια τίποτα. Απολύτως τίποτα. Στην αρχή απελπίστηκαν. Δεν ήξεραν τι να κάνουν, πώς θα ζούσαν. Ένιωθαν κυριολεκτικά χαμένες. Μετά το ισχυρό όμως αυτό σοκ άρχισαν να συνειδητοποιούν πως έπρεπε κάτι να κάνουν.

Έτσι, ύστερα από σκέψη, αποφάσισαν ότι δεν είχαν πλέον παρά μόνο μία επιλογή: να φύγουν από το χωριό και να φιλοξενηθούν προσωρινά στο σπίτι ενός συγγενικού τους προσώπου στην πόλη της Καλαμάτας. Αυτό και έκαναν.

Μόλις έφτασαν εκεί, οι κόρες της γιαγιάς Σταυρούλας αναζήτησαν αμέσως κάποια εργασία και οι προσπάθειές τους ευοδώθηκαν. Για πρώτη φορά άρχισε να έχει η καθεμιά τους ένα μηνιαίο εισόδημα. Νοίκιασαν ένα σπίτι, όπου στην αρχή έμειναν και οι τρεις γυναίκες μαζί, ενώ με τον καιρό, και με τα χρήματα που συγκέντρωσαν, κατάφεραν να ανακαινίσουν το σπίτι τους στο χωριό. Εκεί ζούσε πλέον η γιαγιά Σταυρούλα, που το όνειρό της ήταν να επιστρέψει στον τόπο της. Είχε φτιάξει μάλιστα και τον κήπο της όπου είχε φυτέψει διάφορα λαχανικά, ενώ είχε και λίγες κοτούλες. Όσο για τις δύο κόρες της, αυτές την επισκέπτονταν στο χωριό τα Σαββατοκύριακα, οπότε και δεν εργάζονταν.

Έτσι, εξαιτίας ενός άβολου φαινομενικά γεγονότος, οι ζωές των τριών γυναικών άλλαξαν με έναν τρόπο που κανένας δεν μπορούσε να προβλέψει –και πολύ περισσότερο οι ίδιες.

Ο μαθητής ένωσε κατάπληκτος από την εξέλιξη της ιστορίας. Ο δάσκαλος τον ρώτησε: «Πιστεύεις ότι αυτές οι γυναίκες θα πετύχαιναν τόσο πολλά τα τελευταία δυο χρόνια, εάν είχαν ακόμα τις κατσίκες τους;»

«Μάλλον όχι», απάντησε ο μαθητής.

«Τώρα καταλαβαίνεις; Οι κατσικούλες αυτές, που τους είχαν γίνει απαραίτητες για την επιβίωσή τους, ήταν στην πραγματικότητα οι ίδιες που τις κρατούσαν δέσμιες σε μια ζωή φτώχειας και μετριότητας. Και μόνο όταν οι τρεις γυναίκες έχασαν αυτή την “ασφάλεια” που τους παρείχαν τα ζωντανά τους, έστρεψαν το βλέμμα τους προς μία νέα κατεύθυνση που τις οδήγησε, τελικά, σε μια πολύ καλύτερη ζωή με όλο και περισσότερες προοπτικές».

Και κάπου εδώ ολοκληρώνεται η ιστορία μας, που όταν την άκουσα –δεν σας κρύβω– με εξέπληξε, καθώς άρχισα να συνειδητοποιώ τον έντονο συμβολισμό της. Γιατί, μη μου πείτε πως δεν έχουμε όλοι μας –μεταφορικά– κάποιες

ΚΑΝ' ΤΟ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ... ΤΩΡΑ! _____

«κατσικούλες» στη ζωή μας, οι οποίες μας προσφέρουν κάτι που μας εξυπηρετεί έστω και με υποτυπώδη τρόπο και μας δημιουργεί μια αίσθηση βολέματος, και τις οποίες δεν θέλουμε να αποχωριστούμε, αν και κατά βάθος γνωρίζουμε ότι μας περιορίζουν...

Οι δικές μας
«κατσικούλες»

Θα είναι, πιστεύω, πολύ ενδιαφέρον να ανακαλύψετε ποιες είναι οι δικές σας τέτοιες «κατσικούλες» στη ζωή σας, που μπορεί να σας προσφέρουν κάτι το οποίο καλύπτει κάποιες ανάγκες σας, αλλά ταυτόχρονα σας εμποδίζουν να διεκδικήσετε κάτι καλύτερο αξιοποιώντας τις δυνατότητές σας.

Γιατί όμως συμβαίνει αυτό; Γιατί έχουμε μάθει να αρκούμαστε στο «λίγο» που μας προσφέρεται και δεν τολμάμε να πιστέψουμε πως μπορούμε να πετύχουμε πολύ περισσότερα με τις δικές μας δυνάμεις; Γιατί, εντέλει, μαθαίνουμε να ζούμε με τόσους περιορισμούς και επιτρέπουμε σε αυτούς να διαμορφώνουν τη ζωή μας;

Οι απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα ξεκινούν από την παιδική μας ηλικία. Και ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα των μικρών παιδιών είναι ότι μέσα από τα μάτια τους βλέπουν τους ενήλικες σαν «θεούς». Τι σημαίνει αυτό; Θεωρούν πως οι

Το μόνο που σας μπλοκάρει για να πάρετε όλα όσα θέλετε
από το Σύμπαν είναι η δική σας στάση ζωής!

Όλα όμως αλλάζουν! Και σε αυτό το βιβλίο υπάρχουν
οι απαραίτητες γνώσεις και οι τεχνικές που θα σας βοηθήσουν
να αλλάξετε αυτή τη στάση ζωής έτσι ώστε να φτάσετε
εκεί που έχετε ονειρευτεί και σας αξίζει!

Με τα αποτελεσματικά εργαλεία που θα βρείτε στις σελίδες του,
αυτό που θέλετε μπορείτε, με τη δική σας δύναμη,
να το κάνετε να συμβεί **ΤΩΡΑ!**

Από τη **ΝΕΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ**

της Βίκυς Χατζηβασιλείου και του Χάρη Παπαδόπουλου
γεννήθηκε ένα αληθινά σπουδαίο βιβλίο αυτογνωσίας, το οποίο στοχεύει
στην αφύπνιση της κινητήριας δύναμης που όλοι κρύβουμε μέσα μας.

Διαβάστε το και η ζωή σας θα βελτιωθεί θεαματικά!

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-023-5

9 789606 450235